

Ib Michael

Grill

A lányt Grillnek hívják. Az ébredő nagyváros gyermeke, hallja a szemetes kocsi zaját; a kukák kiürülnek, és a szemét ledübörög a tárolóba. Műteremlakása nyitott ablakán beáramlik a kátránypapír és a reggeli napfény illata, harmat lepi be a kinti antennaerdőt. Nap mint nap a város tornyai tárulnak elé. Felhők táncolnak a szélkakasok, templomtornyok és aranyozott kupolák között. Szél füttyül a tetőkön, a kémények pánsípként merednek az ég felé. Sípkoncertet adnak a fémtámasztékok. A parabolaantennák egész álló nap fogadják a műholdjeleket, az antennatornyok a szél és az időjárás komponálta dalokat játsszák.

Grill számára a város távoli horizont, erdő, ahol el lehet tévedni. Jobb napokon az egész háztömböt magával rántja, amikor keresztülveti magát a háztetőkön. Ha a házak összefüggő egészet alkotnak, minden jól megy. Olykor ugyan egyensúlyozni kell a párkányon, vagy óvatosan körbetipegni egy kéményt, háttal szorosan a falnak feszülve. Házak övezik a négyszögletes udvarokat és hátsó kerteket, ahová nyaranta asztalokat és padokat raknak ki, napernyők nyílnak a gyalogjárón. Jól ismeri a magányt, északi szélesség 55°, és nem fér a fejébe, hogy a dél miért nem fertőzte meg rég tetőteraszokkal ezeket a szélességi fokokat. Eljátszik a gondolattal, hogy kávéházat nyit a tetőn, függőágyat feszített két kémény közé, így csak ki kell nyitni az ablakot, kilépni, és máris szabadon lebeg ég és föld között.

Csupán egyetlen alkalommal akadt egy kis problémája, amikor gördeszkával vágott neki a háztetőknek. Hirtelen mintha kihúzták volna lába alól a talajt, és kalapáló szívvel bucskázott az ereszcatornák felé, le a mélybe. Lecsúszott a tető szélére, gyomra liftezett. Hiába fékezett, a tető nedves volt, és a leszálló adrenalinköd dacára érezte, hogy önálló életre kelnek a kerekek, karját felemelve hátrafelé szaltózott. Tompa puffanással landolt a hátán, egy hajszálnyira a szakadéktól, lábai a levegőben kalimpáltak. Tüdejében egy csepp levegő nem maradt, képtelen volt megmoccanni, a világ mint idő ütötte lyuk, alatta tátongott. A gördeszka megperdült és eltűnt a párkányon át.

Grill csukott szemmel feküdt. Csak akkor eszmélt rá, hogy életben van, amikor ösztört testében szétáradt a fájdalom, és visszafelé kezdett kapaszkodni, el a himbálódzó ereszcatornától. Fel kellett kúsznia a galvanizált vasakon, melyek útját állják a hónap, keze fáj, körmei letöredeztek. Eztán már óvatosabb volt, amikor sétálni indult az antennák erdejében.

A lakása kétszintes. Az udvarra néző műterem felül van, onnan csigalépcső vezet a konyhába, mellékhelyiségbe és nappaliba. Ideje nagy részét odafönt tölti, számítógépek és lézersugarak között, fél lábbal és tudattal kilógva az ablakon. A műtermet a padlóba vágott lyukon keresztül futó tűzoltórúd köti össze az ágygal a hálószobában. Van, amikor fejest ugorva belesiklik az ágyba, de ma a csigalépcsőn ereszkedik le a kávé főzni. A nappaliból kilát az utcára, odalenn lassan visszatérnek az autók a

városképhez, furcsán bukdácsolnak a buszok sárga tömbjei. Nem győz csodálkozni azon, ahogy megtorpannak, és szétnyílnak a hidraulikus ajtók. Előredől és lebámul az utcára, a biciklik színes vázai olyanok, akár a rovarok. A járókelők reklámtáskát cipelnek, gyerek-kocsit tolnak, némelyikükön fejhallgató.

Ahogy felemeli a fejét, landol orrán egy csöppnyi reggel. Az égen madarak köröznek. Saját pályájukon haladnak, szemével követi őket. Gondolatban láthatatlan vonalakat rajzol, hogy összekösse a madarakat. A fekete testek egyetlen pontot alkotnak, melyben megdermed az abszolút mozgás, befelé fordul, ciklikussá lesz, követve a repülő madarak szívverését. Grill ragaszkodik a melankóliához, mindig olyan fehér az arca, mintha éppen abban a pillanatban törölte volna le a sminket.

Vannak napok, amikor begubózik, és napok, amikor megy minden, mint a karikacsapás. Időszakok, amikor fásultan hever, nem érzékeli az idő múlását. Grill festő. Fénnyel fest. Vászna az éjszakai égbolt, komputerét rákötötte egy konzolra, melynek segítségével képes irányítani a lézersugarak összetett rendszerét. Elethű hologramokat készít, King Kong nagyságú alakokat, akik a város fölé hajolnak, és látszólag emelgetik a templomok és katedrálisok tornyait, kihúzzák az embereket a kocsiból, és két ujjuk közé fogva himbálják őket. Máig legsikerültebb alkotása az a ragyogó zöld tengervíz, mellyel előntötte a területet, a víz végül a harmadik emeletig jutott. Hirtelen egy csapat ördögghal repült át az utcán, verdeső szárnyaik beborították az úttestet, egyik járdaszegélytől a másikig nyúltak. A Sortedamsdosseringen átívelő hidat is vízzel borította, a múlt századi lámpaoszlopok egyik percről a másikra lecsendesedtek, mint a süllyedő hajó vitorlái. A mélységben úszkáló halakkal megvilágította a hidat, a tengerek mélyéből kerékpárokat mert ki, s neonreklámokat szótt a tündöklő szobrok közé.

Számítógépével képeket hívott életre, amiket aztán kényére-kedvére manipulált, vagy éppen újrafestett a semmiből. Mostanában egy olyan programot futtatott, amely a Hubble teleszkóp távoli galaxisokról készült képeit vetítette az éjszakai égboltra, olykor egymásba csúsztatva őket, fénytörő prizmákat alkotott, melyek szétszórták a rendkívül színpompás csillagködöket, a tejutak lencséit és az ismeretlen planéták gyűrűit. Átszabta a távoli csillagokról származó intergalaktikus fátylat, az északi fényből takarót vont a háztetők fölé. Így alakította át a várost a kozmikus háttérsugárzás képernyővédőjévé, közönsége, a járókelők, amikor az éjszaka közepén feltekintettek az égre, megpillanthatták a világűr soha nem látott konstellációit. Mind ez idáig némák voltak a képek, de nemrég kísérletezni kezdett. Hálóba fogta az antennákat, hárfát alkotott, amit a szél szólaltatott meg, aztán felerősítette ezt a hangot, és visszaküldte a hangszórókba.

Ásított, egy szemhunyasnyit nem aludt az éjjel. Grillnek két – különböző lények lakta – világa van. Reggel, amikor felébrednek a háztetők, találkozik egymással a nappali és az éjszakai Grill. Találkájuk addig tart, amíg az álom határai kitolhatók a fénybe. A nappali Grill számára az antennák csupán tárgyak, amikre rátelepednek a madarak. Képei fehér harsogása ellenben meglehetősen sajtáságos. Van benne valami már-már fájdalmas, a levágott testrészek fantomfájdalmából. Nappal a város ismét önmaga. Mivel a fényből alkotott látványosság alapja a sötét, Grill világos éjszakákon pihen. Szent Iván napjáig hagyja megfakulni a képeket, finom árnyalatokat dolgoz ki, amiket szinte lehetetlen megkülönböztetni a valódi égtől. Amikor leszáll a sötét augusztusi éjszaka, már kész a hatalmas, vörös bolygóra emlékeztető hold, melyet az ismert égitest mellé biggyeszt. Azt akarja elhíttetni, hogy egy másik bolygó ege alatt élünk.

Elálmosodik a kávétól, igaz, szemernyit nem aludt az éjjel. Benyit a hálószobába, de a küszöbön megtorpan. Homlokát hitetlenkedve ráncolja. Megint elfelejtette, hogy egy férfivel töltötte az éjszakát, a bárban szedte fel, ahová enni jár, ott fogyaszta el késői tízóraitját és a vacsorát. Hatalmas fekete fickó, jól ismeri, Dale-nek hívják, és a Blue Sun nevű helyen

játszik. Pompás teste meztelen, lábán csak egy vékony lepedő van átvetve. Alszik, de a test mintha ugrásra készen állna. Felébred, és odabiccint neki, amikor meglátja az ajtóban. Grill óvatosan közeledik, bebújik az ágyba, és Dale hatalmas testéhez simul. Szorosan hozzábújva alszik el.

A test belemerül a puszta térbe. Grill álom és ébrenlét között lebeg. Amikor a valóság törekeny filmje elhasad és átcsap álomba, nyugtalanság önti el. Eljut az elvarázsolt kastélyba, ahol megjelennek előtte a csúfondáros torzképek. Az éber képzelgések rákos sejtként terjednek testében, gyarapodnak, végül külön világot hoznak létre, egy halált és pusztulást hozó beteg tenyészetet. Teljesen felemészti ez az álom és ébrenlét határán született lidércnyomás.

Az amerikaiak felégetnek egy nagyvárost, ott régen kalifák, rablók és az 1001 éjszaka meséi éltek. Vagy meztelen foglyokból emelnek piramist, obszcén mozdulatok kíséretében mutogatnak nemi szerveket. Minden terroristáért, akit levadásznak, száz nő és gyermek az életével fizet. Ez az arab férfiak válasza. Kendőt kötnek, és gépfegyvert ragadva ordibálják, milyen hatalmas az istenük. Egyikük a narancssárga ruhás, térdeplő túszerződés fölét hajol, fejét hajánál fogva hátrahúzza, és nyiszálni kezdi torkát egy méretes késsel. A fogoly visít, mint a leölt disznó, vadul vonaglik a kés alatt, ami már csaknem átvágta a torkát. Végül elhal a szálnalmas sikoly, a fej véresen borul a vállra, ott fityeg, mint valami levágott halotti maszka.

A képekkel, melyeket a műtermében alkot, lezárja a réseket, tudatosan szépséggel fedi a rémületet. A fényen át lélegzik, az a munkaeszköze. Az éjszakai háttétők fölét rögtönzött előadások éltetik. Visszatérő rémálma a nappalról halálos fenyegetés.

Remegni kezd, a film hideg veritékként csapódik ki a pólusaiból. Hozzábújik az alvó férfihez, és megragadja a nemi szervét. Érzi, ahogy duzzadni kezd, a bőr vékonya megfeszül tenyerében. A melegen lüktető hímvessző szabad utat talál magának, egyre keményebb keze szorításában. Aztán Grill átlendül a férfi combján, fölétbe kerekedik, és átadja magát az érzésnek, amit a hímvessző befogadása jelent. Először lassú élvezettel, majd – mikor elérkezettnek látja az időt – fokozza a tempót, ömlik róla a veriték. Dale, miközben kilövellő ondósejtjeit, megemeli ágyékát, amitől inogni kezd a nyeregben. Felemeli a fejét, azt hiszi, álmodik, majd visszadől a párnára. Grill lehanyatlik, a férfi háta mögé csusszan.

Köszönöm, súgja, miközben kibontakozik az ölelésből, akár a meztelen csiga, nyomot hagyva maga után a fekete bőrön.

Aludj csak, szorítja meg könnyedén szeretője vállát, miközben összekucorodik. Dale erőtlenül dűnyög, és sóhajtva visszahanyatlik az ágyra. Az álom határán simul a férfihez.

Jóval elmúlt már dél, amikor visszatér a fénybe. Az ágy üres, de az éjjeliszekrényen talál egy udvarias üzenetet. Teste fáradt, de könnyű a lelke. Dale kedves szavai korántsem tolakodók. Lehetőséget jelentenek, nem kötelezettséget. Mosolyog a hatalmas lenyomaton, amit a férfitest hagyott az ágyneműn.

Feláll, és felsiet az emeletre. Sohasem tér vissza ugyanahhoz a napsugarakban megmutakozó porszemhez. Üvegtoronyában afféle fogódzó a fény, amit csakis azért szeret, mert állandóan változik. Átalakul az éggel, a nappal és az évszakokkal. Grillnek rengő arca van, de ezek az álarcok befelé fordulnak. Kifelé meztelen, ki van szolgáltatva a hangulatok kényére-kedvére. Hozzáfog az éjszakai előadás programjához. Gyűlöli az ismétlést, ezért repertoárját minden éjjel gazdagítja valamivel, újakat léptet a régi elemek helyébe. Saját ízlése szerint formálja az internetről letöltött anyagokat. Elegendő világ áll

a rendelkezésére, ráadásul abban a korban van, hogy képes befogadni mások világait is. Felégethetetlen hídjai közt tengerek hullámzanak.

Olyannyira belefeledkezik a munkába, hogy az idő érvényét veszti. Üvegbura emelkedik fölé, amit bolygókkal és elmésen örvénylő galaxisokkal ékesít, hosszú időre megakasztva a világ menetét. Lehet, hogy magába fordul, de békét talál a munkában. A mozgó szerkezetek, melyek elméjéből kipattannak, mint színes üvegdarabok, árnyként vetülnek a padlóra. Késő délután ellátogat a három tengerhez, izzadságcseppekből kap szárnyakat, és eljut a test fájdalomküszöbéhez. Az üvegbura, bárhová megy, követi.

Hazafelé pihenőt tart egy kerékpártartónál, és elvégez néhány nyújtógyakorlatot. Nemsokára leszáll, megérkezik oda, ahol kielégítheti létfontosságú szükségleteit, és foglalkozhat a bevásárlással. Feltéve, hogy nem felejtette otthon a pénztárcáját és a bankkártyát. Olasz különlegességeket vesz, frissen sült kenyeret és a kerület legdrágább kávéját a presszógépbé. Az iráninál beszerzi a gyümölcsöt és a zöldségeket, vesz friss datolyát és joghurtot is, ez utóbbi dobozán félhold virít. A beduinok, meséli az árus, beérik ennyivel. Grill bólint. Karim joghurtján érezni az állatok ízét, a datolyán átüt a sivatag, mely megédesítette a gyümölcsöt. Váltakoznak néhány szót, a férfi lágy hangon beszél, halkán és dallamosan. Ugyanolyan folyékonyan és gond nélkül társalog vele, mint amilyen tiszteletet mutat a kendőbe burkolt nők iránt. Úgy változtatja a nyelv pongyoláit, mint kaméleon a színét; aligha venni észre az átmeneteket. Grill jót mosolyog magában. A férfi idegen hanglejtéssel beszél a dánt, de tökéletesen ejti a szavakat. A távoli sivataghoz tartozik, ahol sohasem járt, itt született, ebben az országban.

Amikor néha az idős nagybácsit találja a boltban, érzékeli a szelet, homokot és csillagokat is. Az öregember csak arabul beszél, és eszelőssé válik a tekintete, amikor a kétkedő tudatlanok az árak után érdeklődnek, mint aki megszokta, hogy görbe szablyával és elöltöltő fegyverrel tegyen pontot a viták végére. Az unokaöcs ilyenkor rendszerint kiront a raktárból, tisztázandó a helyzetet. A zöldséggel szemben van az arab hentes, de oda eddig nem tette be a lábát. Túl bűdös a hús.

Éppen befordulna a sarkon, amikor észreveszi, hogy új hely nyílt az utcában. Eddig a dohányosok klubja volt ott, de egy razzia után bezárták, és bedesztkázták az ajtót. Gomba módra szaporodnak a kávézók a kerületben, nemsokára nem lesz miért Kairóba utazni. Az egzotikus éttermekben hastáncot járnak, divatosá váltak a hátpárnák és az alacsony asztalok, ahol órákig lehet üldögelni egy csésze mentatea fölött, és vízipipát szívva, élvezni a friss almából készült dohányt. A pipát egy darab faszénnel meggyújtják, behorpad az arcuk, ahogy megszívják a szipkát, amiben a hosszú tömlő végződik.

Grill megtorpan a járdán. Jé, csak nem egy mozis pornóbolt? Nem hiszem. Hol vannak a gyúrótt anyagon heverő műpéniszek, a bőrszerkós, kilakozott lányok, az agyonlapozott újságok? A Kino Kozmosz név csábító, közelebből meg kell nézni a helyet, ami végül egy kávézónak bizonyul, benne kávégépek, bűgő hi-tech masinák és egy csillogó berendezés a márkás söröknek. Mindezt jól ellensúlyozza a bárpult fölötti polcon álló hatalmas tölgyfa tál. A bort csészényi pohárkákban szervírozzák. Étvágygerjesztőként egy tál tapas díszleg a zárt üvegpultban, a napi kínálatot krétával írták a táblára. Az üzlet hátsó része egy magas bárszékkel tarkított félkör alakú helyiség, benne bukósisakok és kesztyűk. 3D-s az internet, és megvannak a legújabb virtuális játékok is, ahol olyan valóságosnak tűnik minden, hogy egészen beleveszel. A virtuális emberek a világhálón közlésteszik vágyaikat, jellemrajzokat küldözgetnek, hogy megtalálják az igazit, vagy éppenséggel szexpartner keresnek a chaten. De sohasem fordulnak a szomszédjuk felé, sohasem néznek egymás szemébe.

Grill szerint a bárszéken bohóckodó emberek olyanok, mint az idióták, önfeledten hintáznak, fészkelődnek, ajkuk szétnyílik a bukósisak mögött. Grill soha nem látta magát kívülről, ahogy a számítógép képernyője előtt megfeledekezik térről és időről.

Egy pohár vörösbort rendel. Nem engedi, hogy a pincér előadást tartson a csersavról és a talajviszonyokról, hanem egyből öntet magának az ajánlott nedűből. Ilyen helyen egy ital közel annyiba kerül, mint amennyiért bevásárolt. Kér egy pohár csapvizet, ami meglehetősen extravagánsnak tűnik. Miközben kortyolgatja a bort, átfésüli a termet, emberek és benyomások után kutat. Radarjai a nap éber órái felé fordulnak, mindent elraktároz a hátsó agyféltekébe, az összes szerkezetet és képet. A foszforeszkáló másodpercekben megvilágosodik egy-egy benyomás, mielőtt leülepedne. Két párt lát, az egyik beszélgetésbe merül az étel fölött, a másik hallgat. Van itt egy zajos társaság, a sarokban egy magányos alak újságjába temetkezik. Vendégek ülnek a pinceablakokhoz állított nyersre gyalult tölgyasztaloknál, tetejüket hatalmas csomók tarkítják, az éleket leszegték lakkozott léceikkel. A székek ócskák, szedett-vedettek. Ez a rész éles ellentétben áll a virtuális teremmel, és szemmel láthatóan növeli a hely báját.

Belekortyol a borba, szájában alaposan megforgatja, hogy időt adjon az ízlelőbimbóknak, mielőtt leeresztené a torkán. Örömet leli a szőlőskertben, mely burjánzásnak indult a szájpadlásán, könnyű zamattal töltve meg a vákuumot. Az illat nyomán megelevenedik a pince boltozata. Éppen felemeli a fáklyát, hogy szemügyre vegye az asztalon táncoló árnyakat, amikor egy közeli hang megszólítja.

– Szia, leülhetek?

Grill bólint, térdét behúzza helyet ad maga mellett.

René

Sohasem felejttem el az első találkozásunkat. A bárszékén ringott, mint valami virág, beletemetkezve egy pohár – azt hiszem – burgundiba. A bor álmosan himbálózott, szélei kékesen ütődtek a pohár falához. Részegnek látszott, ahogy elmerült ebben a mozgásban. Összerezsent, amikor megszólítottam. Szempillája megrebbent, tekintete egy távoli, idegen világ mélyéről tért vissza hozzám, szemlátomást fényvéveket utazott.

Landoláskor sarka megcsikordult a lábtartón, amely gyűrűként ölelte a bárszéket. Edzőcipőjét lefelé fordította, kiegyenlítendő a gravitációs hatást, aztán rám nézett. A tenger mélyéről bukkantak fel szemei, a pupillákat hullámzó vonalak tarkították, amihez fogható eddig csak a tintahalaknál láttam. Sokáig fókuszált, közben mintha többször is átszíneződött volna a szeme, aztán térdét behajlítva helyet adott maga mellett az asztalnál.

Leültem, egyik lábam felraktam a lábtartóra, a másikat lefelé lógattam, hogy felé fordulhassak. Beletúrtam a hajamba, kissé megbolygattam a tincseket, majd szemöldököm kérdőn felvonva megragadtam az üveget, amit a csapos elem rakott a pultra. Csak akkor töltöttem, amikor szeme huncutul megcsillant. Szóhoz sem engedve a pincért, aki amúgy is belefáradt már, hogy mindig tiszta poharat tegyen elé, megvettem az egész üveget.

Koccintáskor tekintetünk összeforrt. Mosolyogva bólogattunk egymásra, mint két csillogó flitterekbe bújt artista, mielőtt nekivág a kötélhágcsónak.

A tűzgyíkra emlékeztetett. Tetszett, amit láttam, amikor egymás szemébe néztünk. Csodálkozás, kíváncsiság, hullámzó benső. Amikor meghallottam a nevét, kitört belőlem

a nevetés. Annyira illet a punkfrizurájához, égnek álló fekete és égővörös tincseihez. Miközben lelkesen mesélt a munkájáról, fejbőre lángra gyúlt, szikrát szórta a hajtincsek.

Homlokom a bárpult széléhez támasztva meséltem neki az elhagyott nyaraló kertjébe zuhant úrhajóról. Szédülni kezdtem, fáradt voltam az időeltolódás miatt, hiszen hosszú út volt mögöttem, az úrben jelzőfényként világító Orion csillagkép Lófej-ködéből érkeztem. Meséltem a hullámzó erdőkről és a folyékony légkör korallzátonyairól. Megragadtam a kezét, hogy érezze a kopoltyúkat, melyek az állkapocs alatti finom porcokban bújnak meg, s amikor földet érek, bezárnak a bőr rejtékébe.

Meséltem utazásaimról az idő titkos járataiban, és az idegen bolygók lakóiról. Nem kételkedett a hallottakban, hidat vertek közénk a szavak, amin átkelhetett a kölcsönös vonzalom. Még aznap éjjel felvitt magával a tetőre.

Alattunk a város fényben fürdött. Kéz a kézben, egymástól megbabonázva hallgattuk az antennák koncertjét, amibe beleszövődtek a távoli égitestekről érkező jelek, tarkónk hátrafeszlült az elképesztő hanghatás alatt. Enyhe éjszaka volt. Végignéztük, ahogy a tengersizorostól felbukkanó felhők takarót vontak a város fölé, melyre ködpára ereszkedett.

Az egyik felhő megnyílt, eső permetezett arcunkba. Elindultunk lefelé. Az volt az érzésem, amikor a tetőre vezető nehéz ajtóval bajlódott a lépcsőn, hogy a ház egy hatalmas, merülésre kész tengeralattjáró. Éreztem a gyomromban. Az eső bevett a nyíláson, kis tócsát hozva létre. Éppen alatta álltam, egyetlen égő világított a padlás számozott lomtárai között, a műterembe vezető ajtó résnyire nyitva maradt.

Amikor a csapóajtó a helyére került, lecsúszott az egyik vállpántja, szabadon hagyva a tetőváltást, mely harsány színeivel lefut a melléig. Felnyújtottam érte a karom, és ölembé vettem, hajából esőcseppek spricceltek a gallérom alá.

Sokáig álltunk a tetők fölötti városhoz vezető lépcső alján. Nem csókolóztunk, csak némán összelelkeztünk. Újszerű érzés volt testének megtapasztalása, egészen belebizsergett, a padlást egyik pillanatról a másikra szén és csillagszóró illata lengte be.

Egymásba kapaszkodva indultunk a szobája felé, át a fény alkotta résen. Keljfeljancsiként átevíckéltünk a küszöbön, eljutva a kanapéig, és a párnákra dőltünk. Abban, ahogy magához szorított, érezni lehetett a fellángolást, mégis vergődött karjaimban. Mellére hajoltam, és megsimogattam a fülcimpáját, amire mozdulatai teljesen szétszakadtak. Egyik részük ki akart szabadulni, másik felük oda akarta adni magát. Puha volt, mint a vaj, csigavonalban áradt a melegség öléből a térde fölé. Gyengéden magamhoz szorítottam, odaadón. Nyöszörögve préselte össze ajkait. Egy pillanattal azt hittem, belém harap, ehelyett fülembé sügta:

– Nem, René, ezt nem szabad.

Azonnal leálltam, és visszahúztam a térdem, majd vállánál fogva eltoltam magamtól. Erősen zihált, erősebben, mint én. Fejem megdöntve, kérdően néztem rá, de szemében nyoma sem volt kétségnek. Kiszabadította magát, gyengéd tekintetével lehatolt kétlaki lényem mélyére, és határozottan azt mondta:

– Nem szeretem a lányokat, de alhatsz a kanapén.

Felállt, megigazította a vállpántját. Paplant és párnát bányászott elő a szekrényből, és megágyazott a kanapén. Hozott egy pohár vizet. Mozdulatai biztonságba ringattak, elálmosodtam. Levendulát tépett az ablakban álló cserépből, és a virágokat szétszórta az ágyamon. Lejjebb tekerte a világítást, én meg bebújtam a paplan alá. Minden összetört levéllel kiszabadult egy kis boldogság. Becsuktam a szemem, és izgatottan vártam a folytatást.

Üldögélt egy kicsit az ágyam szélén, nem mesét mondott, az életéről mesélt. Azt hiszem, egy pillanatra elszunyókáltam, távol jártam, botladoztam a nyári esőben. Végül homlokon csókolt, felállt, és egészen letompította a világítást, de nem oltotta el teljesen.

Aztán ugrott egyet, és leginkább valamiféle táncfigurára emlékeztető mozdulattal fél fordulatot pörgött a tűzoltórúdon, mielőtt a mélybe csusszant. Aznap éjjel integető kezét láttam utoljára.

Bogdán Ágnes fordításai

Grill 2005. – *Grill* regény 2005.
René regényrészlet 9–17., 18–21. o.
Gyldendal København

Ib Michael 1945-ben született, indián nyelveket és kultúrát tanult a Koppenhágai Egyetemen. 1970-ben debütált az *Egy eddig soha nem látott álom a hajókról* című kísérleti szöveggel, majd – jelentős alkotásokat hozva létre – számos műfajban kipróbálta magát.

Sajátos stílusát a gyakran meglepő fordulatokat hozó ugrások jellemzik. Szívesen él a mágikus realizmus eszközeivel, feszegeti a racionalitás határait, noha elbeszélőként a valóság elkötelezettje. A mágikus elbeszélés világához híven vallja, hogy bármi megtörténhet.

Pályája során számtalan elismerésben részesült, átvehette például a Dán Akadémia Nagydíját, a Søren Gyldendal Kiadó rangos elismerését, és megkapta a Kritikusok Díját. 1995-ben a „Dánok Kedvenc Írója”-vá választották.